

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 2008. év június hó 26. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette az alábbi

V É G Z É S T :

A halált okozó testi sértés büntette miatt vádlott ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Bíróság 2008. év január hó 9. napján kihirdetett 13.B.622/2007/10. számú ítéletét **h e l y b e n h a g y j a**.

A másodfokú eljárás során felmerült 7.720,- (hétezer-hétszázhusz) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles megfizetni az államnak.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A Fővárosi Bíróság a 2008. év január hó 9. napján kelt 13.B.622/2007/10. számú ítéletével a vádlottat halált okozó testi sértés büntette miatt 5 év börtönbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte, egyben elrendelte kényszergyógyítását. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelek megsemmisítéséről és kötelezte a vádlottat a bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítéletet az ügyész tudomásul vette.

A vádlott és védője felmentésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2008. év március hó 13. napján kelt BF.172/2008. számú átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta. Egyben bejelentette, hogy a nyilvános ülésen nem kíván részt venni.

A vádlott és védője a nyilvános ülésen elsődlegesen a felmentésre irányuló fellebbezését tartotta fent. Álláspontja szerint több körülmény is kizárja annak

megállapíthatóságát, hogy a vádlott követte el a terhére rótt bűncselekményt. Egyrészt a vádlott ruházatán, testrészein egy tanú sem látott vérszennyeződésre utaló nyomokat. Ebben a körben elsődlegesen 2. számú tanú vallomását emelte ki. Utalt arra, hogy a bűncselekmény elkövetésének másnapján a vádlott csak úgy tudott a sértett szobájába bejutni, hogy őt az ajtó kinyitásával egyidejűleg arrébb kellett tolnia, így felmerül a kérdés, hogy előző este - amennyiben ő követte el a bűncselekményt - hogyan jutott ki a szobából, illetőleg a sértett sérülései hogyan keletkezhetek.

A sértett előző este alkoholt fogyasztott ezért az sem zárható ki, hogy a bordatörés és a fejsérülés elesés következménye. Kifejtette, hogy összességében az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló bizonyítékokat tévesen értékelte, így a vádlott bizonyítékok hiányában történő felmentésének lenne helye.

Másodlagos fellebbezési kérelmében az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés enyhítését indítványozta.

A vádlott nyilatkozta, hogy nem követte el a terhére rótt bűncselekményt. Tény, hogy előző este minimális alkoholt fogyasztott, de lefeküdt aludni és másnap reggel észlelte édesanyján a sérüléseket, nem tudja, hogy ki bántalmazhatta. Előadta, hogy a lakásba csak ő és a sértett tudott bejutni. Vitatta a rendszeres alkoholfogyasztását is.

A sértett jogi képviselője a nyilvános ülésen nem kívánt felszólalni.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabályt nem sértett, a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. Az ügy jogi és ténybeli elbírálásához szükséges körben a bizonyítékokat feltárta, egyenként és összességükben értékelte és indokolási kötelezettségének is eleget tett. Nem tévedett, amikor a tényállást A vádlott tagadásával szemben elsődlegesen a szakértői véleményekben foglalt megállapításokra és a meghallgatott tanúk vallomására alapozta.

Az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása azonban ennek ellenére sem tekinthető teljeskörűen megalapozottnak. Az ítéletből részben hiányoznak az ügy elbírálása szempontjából jelentősséggel bíró megállapítások, illetve az elsőfokú bíróság - ítéletszerkesztési hiba folytán - ezeket nem a történeti tényállásban, hanem az indokolásában rögzítette.

Az elsőfokú bíróság tényállása emiatt a Be. 351. § (2) bekezdés b./ pontjában írtak szerint hiányos és ezáltal az ítélet kisebb részben megalapozatlan. Az ítélet ezen megalapozatlanságát a Fővárosi Ítéltábla a Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontja - az iratok tartalma - alapján az alábbiak szerint helyesbíti, illetve kiegészíti.

Az elsőfokú ítélet 8. oldal 3. bekezdésében rögzített orvosszakértői megállapításokat a tényállás 2. oldal 7. bekezdéséhez emeli át az alábbiak szerint:

- A sértetten a szobaajtó kinyitásával kapcsolatosan nem keletkezhetek a fellelhető sérülések.
- A homloktáji seb származhatott eleséstől, de az orrcsont eltörése, illetve az egyéb sérülések már nem.
- A sértetten található bevérvések mindenképpen más személlyel történő fizikai érintkezést tételeznek fel és semmiképpen nem származhattak eleséstől.
- Az arcán fekvő sértett szemkörnyéki bevérvése direkt erőbehatástól ökölcsapástól keletkezett.
- Az orrcsonttörés szintén ökölcsapás eredménye (7. számú tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldal).
- Az arcon, nyakon lévő bevérvések rászorítás hatására jöttek létre (7. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldal).
- A sorozat-bordatörés két erőbehatás következménye (tárgyalási jegyzőkönyv 7. oldal 5. bekezdés).
- A bőrzúzódások kis- közepes erejű tompa erőbehatás során alakultak ki, a csontosváz sérülései közepes- nagy erejű erőbehatások során keletkeztek (nyomozati iratok 351. oldal igazságügyi orvosszakértői vélemény).
- Az orrcsonttörés, a sorozatos-bordatörés, a lágyburki bevérvés gyógytartama egyenként 8 napon túli, a tényleges gyógytartama - túlélés esetén - 3-6 hét lett volna (nyomozati iratok 355. oldal igazságügyi orvosszakértői vélemény).
- A sértett halála az orvosi kezelések ellenére az elszenvedett sérülések súlyosságából adódóan menthetetlenül következett be (nyomozati iratok 357. oldal igazságügyi orvosszakértői vélemény).
- A vádlott sem a cselekmény, sem az orvosszakértői vizsgálat idején nem szenvedett elmebetegségben, gyengeelméjűségben, szellemi leépülésben, tudatzavarban, kóros szintű személyiségzavarban, mely képtelenné tette vagy korlátozta cselekménye veszélyes következményeinek felismerésében vagy a felismerésnek megfelelő magatartás tanúsításában (nyomozati iratok 374. oldal 2007. év január hó 9. napján kelt igazságügyi orvosszakértői vélemény).

A fenti kiegészítésekkel az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása már minden szempontból megalapozott, így a Be. 352. § (2) bekezdése alapján felülbírálatra alkalmassá vált.

A vádlotti és védői fellebbezés lényegében az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékokat értékelő tevékenységét támadta. A másodfokú bíróság a perorvoslati nyilatkozat indokolásában kifejtett érveket az alábbiak szerint nem osztotta.

Az elsőfokú bíróság széleskörű bizonyítást folytatott le a vádlott alkoholista életmódjára.

A vádlott környezetében élő és a tárgyaláson is meghallgatott tanúk (1. számú tanú, 3. számú tanú, 4. számú tanú, 5. számú tanú) egybehangzóan állították, hogy rendszeresen fogyaszt alkoholt és ennek hatására agresszív válik, a vele együtt élőket bántalmazza. Kívülálló tanúként a mentőápoló is arról számolt be, hogy a vádbeli napon a helyszínre kiszállva észlelte a vádlott ittasságát.

Az elsőfokú bíróság az ítélet 7-8. oldalán részletesen foglalkozott e tanúvallomásokkal, meggyőző magyarázatát adva, hogy a vádlott alkoholizáló életmódjának tagadásával szemben miért fogadta el - az egyébként orvosszakértői véleménnyel is alátámasztott (nyomozati irat 374. oldal) - tanúvallomásokat.

A másodfokú bíróság e körben mindenben egyetértett az elsőfokú bíróság bizonyítékokat értékelő tevékenységével és az abból levont következtetéssel.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a sértett sérüléseire és azok keletkezési mechanizmusára a tárgyaláson részletesen meghallgatott orvosszakértő vallomását és az annak alapjául szolgáló boncjegyzőkönyvet, valamint az írásbeli igazságügyi szakértői véleményt fogadta el elsődlegesen bizonyítékként.

Az igazságügyi orvosszakértő - a homloktáji repesztett sérülés kivételével - egyértelműen kizárta annak lehetőségét, hogy a sértett sérülései eleséstől származtak. Részletesen nyilatkozott, hogy mely sérülések keletkeztek ökölcsapástól, melyek rúgástól, illetve rászorítástól, valamint elemezte a tompa erőbehatásokat.

Az orvosszakértői véleménnyel egyező vallomást tett a sértett kezelőorvosa, aki a beteg felvételekor észlelte a bántalmazás tényét és azonnal bejelentést tett a rendőrségen. Az orvosszakértő egyértelműen cáfolta azt a vádlotti védekezést is, hogy a sértett sérülései az ajtó kinyitásától keletkeztek. E szakértői állítást megerősítette - és egyben cáfolta a védői fellebbezésben előadottakat - 2. számú tanú nyilatkozata, amely szerint „a sérült teste nem volt elmozdítva”.

Így az elsőfokú bíróság e körben is eleget tett a bizonyítékokat értékelő kötelezettségének, a rendelkezésre álló bizonyítékokat pedig megfelelően súlyozta és nem tévedett, amikor logikus következtetéssel megállapította, hogy a sérüléseit idegenkezűség okozta, a sértettet bántalmazták.

A vádlott az elsőfokú eljárás során határozottan állította, hogy a lakásba csak ő és az édesanyja tudott bemenni. Az este folyamán édesanyján külsérelmi nyomokat nem észlelt, az éjszaka folyamán idegen nem tartózkodott a házban. Ezt a nyilatkozatát lényegében a másodfokú eljárás során is fenntartotta („a lakásba csak én és az édesanyám tudott bejutni” másodfokú tárgyalási jegyzőkönyv 2. oldal).

Mindebből pedig okszerű volt az elsőbírói következtetés, hogy a sértettet ért bántalmazás csak és kizárólag a vádlottól származott.

Helyesen döntött az elsőfokú bíróság, amikor a védői indítványra meghallgatott 2. számú tanú vallomását a bizonyítékok köréből kirekesztette. A tanú a rendelkezésre álló objektív bizonyítékoknak, tényeknek ellentmondó olyan szubjektív észlelésekről, megérzésekről nyilatkozott, amelyek hitelt érdemlőségét meggyőzően nem tudta alátámasztani.

Az előzőekben kifejtettek alapján a másodfokú bíróság a védői fellebbezésben foglalt, a bizonyítékok téves értékelésére alapított jogi állásfoglalással nem értett egyet és a vádlott bűnösségére vont elsőbírói következtetést is törvényesnek ítélte meg.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság a cselekmény jogi minősítésében sem.

A Btk. 25. §-a értelmében a Btk. 24. §-ának rendelkezései (büntethetőséget kizáró vagy korlátozó okok) nem alkalmazhatók arra, aki a cselekményt önhibából eredő ittas vagy bódult állapotban követte el. Önhibának minősül, ha valaki tudja, hogy alkoholtartalmú italt fogyaszt és ezt a szer lehetséges hatásának ismeretében teszi. Az önhibából ittas állapotban törvényi tényállást megvalósító elkövetőt úgy kell tekinteni, mintha teljes mértékben beszámítási képessége birtokában lenne.

Törvényesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor a tárgyi oldalból kiindulva következtetett a vádlott testi sértés okozására irányuló egyenes szándékára és állapította meg, hogy csupán a halálos eredmény tekintetében terhelte őt a gondatlanság. A vádlott a tőle elvárható körütekintést elmulasztotta, pedig józanul számolnia kellett volna azzal, hogy a halálos eredmény bekövetkezik.

Ekként helyesen minősítette az elsőfokú bíróság a vádlott cselekményét a Btk. 170. § (1) és (5) bekezdés II. fordulatóban meghatározott halált okozó súlyos testi sértés büntettének.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság hiánytalanul sorolta fel és súlyuknak megfelelően értékelte az enyhítő és súlyosító körülményeket. A másodfokú bíróság úgy látta, hogy a bűnösségi körülmények száma és súlya alapján a kettő évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztés büntetéssel fenyegetett tételkereten belül az elsőfokú bíróság a fő- és mellékbüntetés mértékét is helyesen állapította meg a Btk. 37. §-ában írt cél elérése érdekében, annak további enyhítésére a másodfokú bíróság álláspontja szerint nincs törvényes lehetőség. Helyesen döntött az elsőfokú bíróság, amikor a vádlottal szemben a Btk. 75. §-ában meghatározott kényszergyógyítást rendelt el, mert a törvényi feltételek fennállásán túl kiemelendő, hogy a vádlott által elkövetett bűncselekmény fő motívuma az évek óta tartó alkoholista életmódja volt.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Bíróság 13.B.622/2007/10. számú ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2008. év június hó 26. napján

Dr. Nehrer Péter sk. Máziné Dr. Szepesi Erzsébet sk. Miszlayné Dr. Lányi Éva
sk.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Bíróság 13.B.622/2007/10. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla
3.Bf.75/2008/5. számú végzésével a mai napon jogerőre emelkedett és
végrehajtható.

Budapest, 2008. év június hó 26. napján

. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Heckenastné
tisztviselő